

РЕШЕНИЕ

№ 197

гр. Плевен, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Р. П. ЛАЗАРОВ

Членове: ИВАН Н. РАДКОВСКИ
ДОРОТЕЯ С. ЦОНЕВА

като разгледа докладваното от Р. П. ЛАЗАРОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20214400600645 по описа за 2021 година

Производство по чл. 313 и следващите от НПК.

Образувано е по въззивна жалба от адвокат С.Н. – служебен защитник на подсъдимия Р.В.А., и по протест на прокурор при Районна прокуратура-Плевен, подадени срещу присъда № 39 от 28.06.2021 г., постановена по похд № 592/2021 г. по описа на Районен съд-Плевен.

С обжалваната и протестирана присъда Плевенският районен съд е признал подсъдимия Р.В.А. за виновен в това, че на 13.07.2018 г. в Затвора-Плевен, извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание, без съвкупление по отношение на лице навършило 14-годишна възраст – И.М.П., като употребил за това сила и заплашване, поради което и на основание чл. 150, ал. 1 и член 54 НК го е осъдил на пет години лишаване от свобода, при първоначален строг режим.

Съдът е признал подсъдимия Р.В.А. за невинен да е извършил деянието в съучастие, като извършител с подсъдимия Т.Г. Г., и го е оправдал по този пункт от обвинението.

Съдът е признал подсъдимия Т.Г. Г. за невинен в това, че на 13.07.2018 г. в Затвора-Плевен, в съучастие като извършител с подсъдимия Р.В.А.,

извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание, без съвкупление по отношение на лице навършило 14-годишна възраст – И.М.П., като употребил за това сила и заплашване и го е оправдал по обвинението по член 150, ал. 1 НК.

На основание чл. 189, ал. 3 НПК съдът е осъдил подсъдимия Р.В.А. да заплати по сметката на ОД на МВР-Плевен направените по време на досъдебното производство разноски по делото в размер на 1528,06 лева, а по сметката на Районен съд-Плевен, направените по време на съдебното следствие разноски по делото в размер на 50 лева.

С присъдата съдът се е произнесъл и какво да стане с приложеното по делото веществено доказателство.

Във въззивната жалба се съдържат оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на постановената присъда. Прави се искане за отмяна на присъдата и за постановяване на нова, оправдателна присъда по отношение на подсъдимия Р.А..

Във въззивния протест се съдържат оплаквания за неправилност на присъдата, в частта, с която подсъдимият Т.Г. е признат за невинен и е оправдан, както и оплакване за явна несправедливост на наложеното на подсъдимия Р.А. наказание. Прави се искане за отмяна на присъдата по отношение на подсъдимия Т.Г. и за постановяване на нова, осъдителна присъда, както и за увеличаване на размера на наложеното на подсъдимия Р.А. наказание.

Протестът се поддържа в съдебно заседание от прокурора, който изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна.

Служебният защитник на въззивния жалбоподател и ответник по протеста Р.В.А. – адвокат С.Н., поддържа въззивната жалба и изразява становище, че протестът е неоснователен.

Служебният защитник на заинтересованата страна и ответник по протеста Т.Г. Г. – адвокат Б.П., изразява становище, че въззивната жалба е основателна, а протестът е неоснователен.

Плевенският окръжен съд, като взе предвид оплакванията, съдържащи се в жалбата и протеста, становищата на страните и като провери изцяло правилността на постановената присъда, намира за установено следното:

Въззивната жалба и въззивният протест са подадени от легитимни страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, в срока по чл. 319, ал.1 НПК и отговарят на изискванията на чл. 320, ал. 1 НПК, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани.

Разгледана по същество жалбата на подсъдимия Р.В.А. е неоснователна.

Разгледан по същество въззивният протест е частично основателен.

Плевенският районен съд е приел, че подсъдимите Р.А. и Т.Г., както и свид. И.П. изтърпяват наказание лишаване от свобода в Затвора-Плевен. В период от време, предхождащ инкриминирания, А. и П. имали интимна връзка, която П. прекратил поради тормоза, на който бил подложен от А..

Към 13.07.2018 г. И. П. бил в интимни отношения със свид. К.Б.К.. Това обстоятелство допълнително изострило отношенията му с подсъдимия Р.А.. А. изпитвал ревност, раздразнение и яд и започнал да отправя заплахи към П.. В обедните часове на 13.07.2018 г. той принудил П., дърпайки го, да влязат в общата баня, намираща се на втория етаж в сградата на Затвора-Плевен, като предварително уговорил подсъдимия Т.Г., с когото били приятели, да му донесе хавлия и да го чака пред вратата на банята. След като влезли в банята подсъдимият Р.А. поискал от И. П. да му направи орална любов, заявявайки му, че в противен случай ще бъде малтретиран физически, като същевременно хванал главата на П. с ръце и започнал да я натиска към слабините си. В един момент А. спрял и поискал от П. да си свали бельото, за да правят анален секс. И. П. му отказал, но А. насилствено му свалил дрехите и се опитал да осъществи анален полов акт, опирайки половия си орган в ануса на П., но не успял, тъй като П. рязко се отдръпнал. Тогава А. накарал П. да продължи да му прави орална любов. П. се съгласил. Докато той задоволявал А., подсъдимият притискал с ръце главата му. По това време в банята влязъл свид. К.Б.К.. К. забелязал Р.А. да лежи по гръб върху одеяло, а И.П. да стои в клекнало положение между краката му и да го задоволява с устата си. К. установил, че П. плаче, както и че докато задоволява А., последният натиска главата му с ръцете си. Посочените действия на двамата били възприети и от влезлия малко по-късно в банята С.З.Б.. Б. уведомил за ставащото в банята свид. Г.З.К.К. незабавно отишъл в банята, последван и от други лишени от свобода. Пред вратата на банята той заварил подсъдимия Т.Г., който бил

кликнал. Г. станал, след като К. му наредил да се премести от вратата. Между двамата възникнало спречкване, по време на което Г. извадил нож и порязал К., след което избягал. Г. К. влязъл в банята и се уверил в достоверността на информацията, предадена му от С. Б.. Установил също, че И. П. е разплакан.

Описаната фактическа обстановка основният съд е приел за установена и доказана, съобразявайки се с показанията на разпитаните свидетели И.М.П., В.Н.М., С.З.Б., К.Б.К., К.В.М., С.Н.Ч., М.С.П., Й.К.Б., Г.З. К. и З.Е.З., както и със заключенията на вещите лица доц. д-р Д.П.Д., д-р Н.Ф.Л. и А.Г.А.

ПО ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА

Основните оплаквания, съдържащи се в жалбата на подсъдимия Р.В.А. се изразяват в това, че за да постанови осъдителната присъда съдът е приел с доверие единствено свидетелските показания на И.М.П., дадени пред органа на досъдебното производство, но не и тези, депозириани на съдебното следствие, въпреки че между тях има съществени противоречия, че обвинението не е доказано по несъмнен начин и присъдата почива на предположения, тъй като се базира на косвени доказателства, които обаче не водят до единствено възможния извод за авторството на престъплението, че съдът е извършил неправилна оценка на доказателствата, като е обсъдил и възприел единствено онези от тях, които утвърждават обвинителната теза, но не и тези, които разколебават обвинението.

Оплакването, че обжалваната присъда е основана единствено и само на свидетелските показания на пострадалия, депозириани на досъдебното производство е неоснователно.

Между показанията на свид. И.М.П., депозириани пред органа на досъдебното производство и показанията му, дадени по време на съдебното следствие, наистина има съществени противоречия по въпросите има ли извършено деяние, извършено ли е то от подсъдимия Р.А. и извършено ли е виновно. Тези противоречия са били своевременно констатирани от контролирания съд, който е предприел необходимите процесуални действия, за да ги отстрани, както и да изясни причините за противоречията.

Право на всеки съд е да изгради вътрешното си убеждение въз основа на

едни доказателства, а други да отхвърли, стига да е изпълнил задълженията си по оценка и анализ на доказателствената съвкупност, предвидени в разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 НПК. При внимателния прочит на мотивите към присъдата се установява, че основният съд е осъществил доказателствената си дейност в съответствие с изискванията на посочените правни норми, което е довело до правилния и законосъобразен извод за недостоверност на показанията на И.П. депозирани на 27.07.2020 г. пред органа на досъдебното производство, както и за недостоверност на показанията му, дадени по време на съдебното следствие. Решаващият съд е изложил логични и убедителни съображения по този въпрос, които напълно се споделят и от настоящия състав на въззивната инстанция. Безспорно е, че показанията на пострадалия на 27.07.2020 г. и показанията му на съдебното следствие са силно повлияни и са резултат от последвалото подновяване на интимните отношения между него и подсъдимия Р.А., както и от изпитвания от И. П. страх от А. – предвид характеровите особености на подсъдимия, изяснени от назначената по делото съдебна психолого-психиатрична експертиза – слаб самоконтрол и лоша волева саморегулация на поведението, водещи до агресивно-деструктивни жестове и действия, занижен праг на отключване на агресивни прояви с привични за индивидуалността на А. лесна дразнимост и тенденция за отреагиране навън, на фона на занижен интрапсихичен контрол над импулсите, подтиците и влеченията.

Във връзка с оплакването е необходимо да се припомни, че използването на свидетелски показания, дадени на досъдебното производство, не противоречи само по себе си на чл. 6, § 3, буква „d“ от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, при условие, че е осигурено правото на защита на подсъдимия. По правило това право предполага адекватна и подходяща възможност на обвиненото лице да оспори и разпита свидетеля на обвинението – или по време на самия разпит на досъдебното производство или в по-късен етап на процеса. По конкретното дело въведения с Конвенцията стандарт не е нарушен. Вярно е, че показанията на пострадалия, депозирани пред органа на досъдебното производство, приобщени по съответния процесуален ред, заемат съществен дял от уличаващите подсъдимия Р.А. доказателствени материали, макар е да не са единствени. Същевременно обаче И. П. е бил призован и разпитан в хода на съдебното производство в първата инстанция т. е. подсъдимият и

неговият защитник не са били лишени от възможността да разпитат пострадалия лично, да му поставят конкретни въпроси и да обосноват евентуална ненадежност на обвинителните доказателства.

Предходната съдебна инстанция е оценила ключовото значение на съобщената от пострадалия информация за установяване на обективната истина по делото, поради което е подхождала обективно и задълбочено при нейната проверка. На обстоен анализ са били подложени всички показания на И.П. които той е депозирал в двете фази на процеса. В резултат на този анализ основният съд е стигнал до категоричното заключение, че доверие заслужават тези, дадени пред органа на досъдебното производство /с изключение на показанията от 27.07.2020 г./, тъй като са конкретни, последователни и подробни. Показанията на пострадалия са кредитирани законосъобразно от процесуална гледна точка, тъй като достоверността им е била проверена в контекста на останалия доказателствен материал.

Твърденията на И.П. съобщени от него в съдебната фаза на процеса, са обсъдени аналитично от първостепенния съд. Установената неубедителност и противоречивост на показанията, както и несъвместимостта им с останалите кредитирани доказателства, са дали основание да те да бъдат оценени от съда като недостоверни.

Правилно и в съответствие с разпоредбите на процесуалния закон основният съд е приел показанията на пострадалия, дадени пред органа на досъдебното производство /с изключение на тези от 27.07.2020 г./, за достоверни, подкрепящи се от останалите доказателствени източници. Свидетелски показания, приобщени съобразно изискванията на НПК, имат същото доказателствено значение, както свидетелски показания, събрани в хода на съдебното следствие и могат да се поставят в основата на присъдата, ако след техния анализ и оценка се приемат за достоверни. В този смисъл е и константната практика на ВКС по наказателни дела, например решение № 267 от 19.02.2019 г. по н. д. № 1014/2018 г., I н. о. Ето защо, обосновавайки изводите си и с тези показания на пострадалия, съдът не е допуснал процесуално нарушение.

Съдът не е обвързан в аналитичната си дейност от задължение винаги и при всякакви обстоятелства да дава вяра на заявеното от свидетелите в хода на съдебното следствие – противното би означавало на това доказателствено

средство да се придаде формална доказателствена сила в нарушение на разпоредбата на чл. 14, ал. 2 НПК.

Във връзка с разглежданото оплакване следва да се отбележи, че за игнориране на едно или друго доказателствено средство може да се говори, само когато съдържащата се в него информация е оставена без внимание т. е. когато не са изпълнени процесуалните задължения за обсъждане на доказателственото средство само за себе си и в съвкупност с останалите доказателствени източници, когато не е извършен анализ на свидетелските показания или обясненията на подсъдимия от гледна точка на пълнота, изчерпателност, убедителност, вътрешна съгласуваност и логическа последователност или пък когато избирателно са ползвани части от тях, като са извадени от контекста на цялостния разказ на разпитаните лица. Суверенно право на съда е да кредитира или не доказателствата по делото, стига да изложи съображения защо те не могат да бъдат оценени като отговарящи на обективната истина. Ето защо в разглеждания случай не е възможно да се твърди, че свидетелските показания на И.М.П., депозирани на съдебното следствие са игнорирани.

Неоснователни са и оплакванията, че обективната истина не е разкрита и, че присъдата почива на предположения, тъй като обвинението не е доказано по несъмнен начин.

Извършеното престъпление и неговото авторство са установени по категоричен начин от свидетелските показания на И.М.П., В.Н.М., С.З.Б., К.Б.К., С.Н.Ч., М.С.П., З.Е.З. и Г. З. К.. Техните показания са едноточни, обективни, непротиворечиви и последователни, поради което правилно са приети с доверие от контролирания съд. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че достоверността на гласните доказателствени средства зависи не само от съпоставката им с други доказателствени средства, но и от собствената им убедителност, а тя на свой ред от тяхната последователност, непротиворечивост и обективност.

По начало, за да е нарушен принципът на разкриване на обективната истина, следва да е налице едностранчиво кредитиране на доказателствата, при наличието на съществени противоречия в тях. По конкретното дело правните изводи на съда имат за основа доказателствени факти, събрани и проверени по реда на чл. 106 и чл. 107 НПК. Не са нарушени основните

правила при събиране и проверка на доказателствата. Доказателствените източници са пълно и всестранно анализирани, което е гаранция за правилността на възприетата фактология, респективно, за верността на правните изводи. Показанията на разпитаните свидетели са обсъдени в тяхната взаимна връзка и обусловеност – решаващият съд е посочил защо дава вяра на едни и отхвърля други доказателства, когато между тях има противоречия относно главните факти по делото. Първостепенният съд е изпълнил процесуалните си задължения по чл. 13 и чл. 107 НПК, като е събрал всички доказателства за относимите факти, както и процесуалното си задължение по чл. 305, ал. 3 НПК, по начина, който е предписан в тази правна норма. Съдът е направил цялостна и обоснована оценка на доказателствения материал. Липсват допуснати нарушения във връзка със събиране и проверка на доказателствата, както и във връзка с оценката им – за да изгради изводите си за вината на подсъдимия Р.А. и за авторството на деянието, съдът се е позовал на техния действителен смисъл. Право на подсъдимия е да отрича авторството на престъплението или да дава обяснения, каквито намери с оглед на приетата от него защитна позиция, но когато обясненията му се опровергават по един несъмнен начин, както това е в разглеждания случай, от събраните гласни и писмени доказателства и от приетите експертни заключения, не може да се приеме, че е нарушено правото му на защита или се поражда съмнение относно авторството на престъплението.

Неоснователно и декларативно е оплакването, че за да постанови осъдителна присъда, решаващият съд се е позовал единствено на косвени доказателства, които не водят до единствено възможния извод.

Единственото косвено доказателство, използвано от контролирания съд за мотивиране на обжалваната присъда, са свидетелските показания на К.В.М.. Налице са обаче множество преки доказателства за авторството на престъплението – показанията на свидетелите И.П. Костадин К., С. Б. и Г. К.. Както вече бе посочено по-горе в мотивите, показанията на изброените свидетели са обективни, последователни и непротиворечиви, поради което правилно и законосъобразно са възприети с доверие от първостепенния съд.

ПО ВЪЗЗИВНИЯ ПРОТЕСТ

Въззивният протест е основателен в частта, в която се твърди, че наложеното на подсъдимия Р.В.А. наказание е явно несправедливо.

При определяне размера на наказанието решаващият съд изрично е подчертал, че по делото не съществуват смекчаващи отговорността на А. обстоятелства. Този правен извод е правилен и законосъобразен и като направен в съответствие със събраните и проверени доказателства по делото, се споделя и от въззивния съд. Ето защо и в съответствие с нормата на чл. 54, ал. 2 НК на подсъдимия е следвало да бъде наложено наказание при превес на отегчаващите отговорността обстоятелства – високата обществена опасност на извършеното престъпление, наличието на множество предходни осъждания, които не са въздействали за поправянето и превъзпитанието на Р.А., обществената опасност на конкретното деяние, предвид мястото на извършването му, недобрите характеристични данни за подсъдимия. Вместо това основният съд е наложил на А. наказание в размер на пет години лишаване от свобода, при положение, че деянието по чл. 150, ал. 1 НК се наказва с лишаване от свобода от две до осем години. Следователно наказанието е определено при баланс на смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, какъвто в разглеждания случай не е налице. Непрецизната и неправилна правна техника, използвана при индивидуализацията на наказанието, води до единствено възможния правен извод, че наложеното наказание е явно несправедливо, тъй като не съответства на смекчаващите и отегчаващите обстоятелства. Поради това въззивният протест е основателен.

Настоящият състав на въззивната инстанция, поради отсъствието на смекчаващи отговорността обстоятелства, намира, че наложеното на ответника по протеста наказание следва да бъде увеличено на ШЕСТ ГОДИНИ лишаване от свобода. Наказание в посочения размер ще способства в пълна степен за поправянето и превъзпитанието на Р.А., ще въздейства предупредително върху него и останалите членове на обществото, а в частност – ще въздейства възпитателно и предупредително върху лицата, изтърпяващи наказание лишаване от свобода в Затвора-Плевен.

Въззивният протест е неоснователен в частта, в която се иска постановената по отношение на подсъдимия Т. Т. Г. оправдателна присъда да бъде отменена, и да бъде постановена нова, осъдителна

присъда.

Контролираният съд е посочил в мотивите към атакуваната присъда, че по делото не съществуват нито преки, нито косвени доказателства за участието на подсъдимия Т.Г. в престъплението. Този извод е съобразен със събраните и проверени на съдебното следствие доказателства, поради което се споделя напълно и от настоящия състав на въззивната инстанция.

Данни за участието на Г. в деянието не сочи дори пострадалият И.М.П..

За да бъде съучастник в престъплението Г. е следвало да участва или в използването на сила и заплаха спрямо пострадалия или да е извършил действия с цел да възбуди и удовлетвори полово желание без съвкупление с него. Такива доказателства по делото няма.

Изявлението на свид. К.В.М. по време на досъдебното производство, че „Р.В.А. и Т. Т. Г., с прякор ****“, са дръпнали насила И.М.П. в общо помещение, за да осъществи Р. блудствени действия с него“ е декларативно и не е подкрепено с други доказателства. Нещо повече, М. твърди, че е получил информацията от свид. Г. З. К., но К. не потвърждава този факт. На свой ред той обяснява, че е получил подобна информация от свидетелите С.З.Б. и С.Н.Ч., но в техните показания не се съдържат такива данни.

По време на съдебното следствие нито един от разпитаните свидетели не уличава подсъдимия Т. Т. Г., като съучастник на другия подсъдим. Обстоятелството, че Г. е стоял пред вратата на банята не го прави такъв, тъй като не е взел участие в изпълнителното деяние на престъплението по чл. 150, ал. 1 НК.

По изложените съображения и на основание чл. 334, т. 3, във връзка с чл. 337, ал. 2, т. 1 НПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 39 от 28.06.2021 г., постановена по нохд № 592/2021 г. по описа на Районен съд-Плевен, като **УВЕЛИЧАВА** **наложеното** на подсъдимия Р.В.А. **наказание**, от пет години лишаване от свобода на **ШЕСТ ГОДИНИ** лишаване от свобода.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, буква „а“ от ЗИНЗС, **ОПРЕДЕЛЯ** първоначален **строг режим** за изтърпяване на наложеното на подсъдимия

Р.В.А. наказание в размер на шест години лишаване от свобода.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата част.

Решението не подлежи на касационна жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____